

i Særdeleshed dersom det, der ligger bag ved, som med, med andre Ord, dersom Kjøbenhavn blev befæstet fra Landsiden. Det sidstnævnte erede Medlem udtalte, at det Fort, her er foreslaaet anlagt paa Middelgrundten, neppe vilde være tilstrækkeligt; dersom han skulde være tilfredsstillt, maatte vi have to Forter endnu. Naar vi nu se paa de Forslag, der her ere forelagte, og deres finansielle Følger, kan man ikke Andet end blive noget betænkelig selv om man har en god Billie til at offere Noget paa dette vigtige Værk, thi det, her er forlangt, beløber sig til en Sum af ikke mindre end 21,800,000 Kroner, det vil sige, naar vi sætte det nu foreliggende Lovforslag i Forbindelse med det næste Forslag paa Dagsordenen. Sammenholde vi nu vore Udgifter til Forsvarsvæsenet med vore Statsindtægter, er det forholdsvis en ikke ubetydelig Sum, som medgaar dertil. Hvis de forelagte Forslag blive til Lov, vil der medgaa godt $\frac{3}{7}$ af Landets Indtægter til Forsvarsvæsenet. Der er nu ganske vist fra flere Sider fremsat Ønske om, at vi, dersom vi besluttede os til at vedtage et saadant Lovforslag, samtidig dermed maatte søge at skaffe Midler tilveie gennem en Indtægts- og Formuebeskatning, saaledes at vi virkelig kunde faae Pengene, hvor der var Gøne til at bære Udgiften. Det erede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) mente imidlertid, at Pengene nok lode sig finde, men han glemte rigtignok at paavise, hvorledes de lode sig finde, medmindre han ogsaa mente, at vi skulde gaa den samme Vej, jeg nylig nævnte, nemlig at indføre en Indtægts- og Formuebeskatning. Det er altsaa ikke ganske ubetydelige Offre, man kræver i dette Diemed, og i Særdeleshed tror jeg, at man nok kan forudsætte, at man i den Landsdel, hvortil jeg hører, at Syderne kunne være noget mere betænkelige ved at bringe Offre, naar de se, at deres Landsdel skal ligge aaben for Fjenden trods den erede Ministers Udtalelse ved Timantslovens 1ste Behandling om, at det gjaldt om at vise Fjenden, at vi vilde beholde fast Fod i disse Landsdele, Fyn og Sylland, saa længe som muligt; man kan ikke i Lovforslaget se noget Skridt, sigtende til at beholde fast Fod i Sylland. Naar jeg siger, at Syderne maatte kunne være betænkelige ved at bringe saa store Offre, tror jeg altsaa, det er berettiget; men jeg skal tillige udtale, at, hvad der vilde hjælpe til at bringe deres Betæneligheder til at svinde, vilde være, at der laa en bestemt Plan til Grund for det Hele. Det er ikke nok, at man siger: Her er det mest paatrængende og det, der i Diebliffet er tilfredsstillende, men jeg er overbevist om, at det store Flertal vil fordrø at se, ikke alene en bestemt Plan for Udviislingen af Befæstningsvæsenet, men tillige en Forbindelse med vore organisatoriske Love paa dette Omraade. Jeg er enig med det erede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) i, at det, der ligger bagved, synes at være Kjøbenhavns

Befæstning til Landsiden, men dertil kan jeg i dette Dieblif ikke give min Stemme, og jeg tvivler om nogenkunde at kunne komme dertil. Se vi paa vort Lands Veliggenhed, maa man nærmest antage, at vort væsentligste Forsvar maa ske fra Søfiden. Vi maa, som jeg tidligere har tænkt mig, nærmest udvikle vort Forsvarsvæsen i en kraftig Flaade, egnet for vore Farvande, og den vil desuden have det Fortrin fremfor et fast Befæstningspunkt, at man kan flytte den, naar andre Punkter ere truede. Det kan kun lidt hjælpe, at vi befæste Kjøbenhavn, og derefter sige til Fjenden: Her skulle I begynde Eders Angreb; thi her ere vi beredte paa at forsvare os; det kan ogsaa kun lidt hjælpe, at vi, dersom han ikke er godmodig nok til at søie os i vort Ønske, angribe os der, spekulere paa at flytte vort stærke Punkt til det truede Sted. Jeg tror derfor, at vi maa søge at indrette Forholdet saaledes, at vi saa vidt muligt kunne forhindre en Landgang paa Sjælland; det maa være den første Bestræbelse, hvorefter vi maa stille vort Maal. Er det først kommet saa vidt, at en fjendtlig Hær har gjort Landgang paa Sjælland, vil den samme Fjende være i Stand til i hvilketfomhelst Dieblif at kunne forstærke sig, og hvilken Betydning vil da Kjøbenhavns Befæstning have? Vi have jo set, at andre stærke Fæstninger have maattet underkaste sig, og netop under vore Forhold er Kjøbenhavn den By, der kræver den allerstørste og allerstærkeste Proviantering. Hvis det altsaa var kommet saa vidt, at en fjendtlig Landgang havde fundet Sted paa Sjælland, tror jeg, at Fjenden i No og Mag kunde tage sig det saa bekæmt som muligt der, og lade Kjøbenhavn være overladt til sig selv, indtil den havde spist sig selv op, hvis han ikke vilde foretrække strax at tage Lyen ved Hornene, som man siger. Naar man altsaa nu vil gaa til Kjøbenhavns Befæstning, hvad jeg ikke er stemt for i dette Dieblif, i Særdeleshed ikke for dens Befæstning fra Landsiden, tror jeg, vi ere nærmest henviste til ved alle de Midler, der staa til vor Raadighed, at søge at forhindre en Fjende fra at komme ad Søveien til Kjøbenhavn, og det er allerede udviklet af det erede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen), hvilke Midler vi i saa Henseende have til Raadighed. Hvis vi derhos end ydeligere søge at styrke og befæste Kjøbenhavn mod et Angreb fra Søfiden ved Hjælp af flydende Batterier i Stedet for faste, kunne vi, hvis vi ikke blive truede der, flytte dem og benytte dem et andet Sted. Det er ganske vist noget vanskeligt for mig og overhovedet for os Bøggfolk at tale i denne Sag, og jeg havde ventet, at de erede sagkyndige Medlemmer heri Thinget vilde ved at deltage i Diskussionen have udtalt sig om deres Stilling til Sagen og samtidig begrundet den. (N. P. Jensen: Maa jeg bede om Ordet!) Jeg tror ikke, at man i ethvert Tilfælde maa slutte, at der, fordi der ties, samtykkes;